

РЕШЕНИЕ

№ 5835

гр. София, 26.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 14.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **4448** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България.

Образувано е по жалба на М. О. О., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Федерална Република Н., [дата на раждане], чрез адв.П. И. К., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1 срещу Заповед УРИ 5392 ПАМ – 159/30.03.2020г. на началник отдел „Миграция“ СДВР, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като необоснована и незаконосъобразна, поради противоречие с материалния закон. Твърди се, че не е вярно твърдението, че М. О. О. е отстранен и е загубил правата си на студент, обучаващ се в редовна форма на обучение във висше учебно заведение. Същият е с непрекъснати студентски права, с право на явяване на изпити във Факултета по компютърни системи и технологии на Технически университет – С., специалност – „Компютърни науки и инженерство“ (на английски език), първи курс, фак. №[ЕИК]. Жалбоподателят има установено местоположение на територията на Република България по сключен договор за наем. Същевременно е прекъснал контактите със средата си в страната по произход и връщането му там не е в негов интерес. Следва да се отчете и желанието на чужденеца да продължи обучението си.

Ответникът - началникът на отдел „Миграция“ СДВР, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт П., в хода на съдебното производство по

същество и в писмени бележки прави искане за потвърждаване на оспорената заповед като правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед УРИ 5392 ПАМ – 159/30.03.2020г. на началник отдел „Миграция“ СДВР на основание чл. 40, ал.1, т. 1 във връзка с чл. 39а, ал.1, т. 1 от ЗЧРБ и при наличие на основанията по чл. 24в, ал.1, т. 1 от ЗЧРБ на М. О. О., гражданин на Федерална Република Н., ЛНЧ1002633705 е наложена принудителна административна мярка „отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“. От фактическа страна в заповедта е посочено, че чужденецът е отстранен и е загубил правата си на студент в Технически университет – С.. Допълнителни мотиви се съдържат в докладна записка рег. № УРИ 5392Р – 204-30.03.2020г. по описа на отдел „Миграция“ - СДВР. В нея е посочено, че в отдел „Миграция“ – СДВР е постъпило писмо № 24 – 00 – 17/21.02.2020г. с приложен списък на напуснали и отстранени студенти от Технически университет – С. през 2019г., които са граждани на държави извън ЕС и към 20.02.2020г. са загубили студентските си права. В списъка е и жалбоподателя М. О. О.. При извършена служебна справка в АИС на МВР е установено, че той е получил разрешение за пребиваване в Република България на 16.07.2020г., на основание чл. 24в, ал.1, т.1 от ЗЧРБ като редовен студент в Технически университет – С.. Към административната преписка е приложено Уверение №363/04.06.2019г. на ръководител отдел „Чуждестранни студенти“, видно от което М. О. О. е записан за студент в Технически университет – С., първи курс, през учебната 2019/2020г. При извършена проверка на заявления от чужденеца адрес е установено, че там пребивават двама нигерийски граждани, които заявяват, че жалбоподателят е напуснал адреса преди 6 месеца и доколкото им е известно е напуснал и Република България. По данни от АИС – ГК няма регистрирано напускане на страната през ГКПП.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя е представен договор за наем, сключен на 21.01.2020г. за апартамент, находящ се в [населено място], [улица].

От страна на ответника са представени доказателства за компетентност на органа, издал заповедта.

От Технически университет – С. е представена Заповед №357/07.02.2020г. на ректора на университета, с която М. О. О. е отстранен от редовна форма на обучение и е загубил студентски права към дата 16.07.2020г.

Във връзка с разпределението на доказателствената тежест в процеса на жалбоподателя е указано, че следва да представи доказателства към датата на съдебното заседание на 30.09.2020г., че е със статут на обучаващ се в редовна форма на обучение във висше учебно заведение. Такива доказателства от негова страна не са представени.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК и е допустима. Жалбата е подадена и срещу подлежащ на оспорване административен акт. Съгласно чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република

България заповедите за налагане на принудителни административни мерки могат да се обжалват при условията и по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Като прецени доказателствата по делото и обсъди основанията, посочени от жалбоподателя, както и извърши служебна проверка за валидността и законосъобразността на оспорения административен акт в съответствие с чл. 168 от АПК, съдът намира обжалваната заповед за законосъобразна, а жалбата за неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган – от началника на отдел „Миграция“ – СДВР, оправомощен със заповед № 03з – 9426/06.12.2018г. на директора на СДВР, на основание чл. 43, ал. 4 от ЗМВР и чл. 44, ал.1 от ЗЧРБ.

Не са допуснати съществени нарушения на административно -производствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяна на заповедта. Спазено е изискването за писмена форма на акта, изложени са мотиви от фактическа и правна страна. Мотиви се съдържат и в докладна записка рег.№УРИ 5392Р – 204-30.03.2020г. по описа на отдел „Миграция“ - СДВР, цитирана в оспорената заповед.

Правилно е приложен и материалния закон.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите правилно са установени от административния орган. От събраните по делото доказателства се установява, че М. О. О. има разрешение за пребиваване в Република България на основание чл. 24в, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Съгласно посочения текст, разрешение за продължително пребиваване могат да получат и чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети за редовно обучение във висше училище, ученици, приети на територията на страната за обучение в средната степен на образование в рамките на програма за обмен или като стажанти без възнаграждение). При съобразяване на обстоятелството на притежаване на виза по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България и на обстоятелството, че чужденецът е бил приет за редовно обучение във висше училище му е разрешен срок на пребиваване в Република България до 16.07.2020г.

С процесната заповед е отнето правото на пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като същият е отстранен и е загубил правата си на студент в Технически университет – С.. Съгласно чл. 40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато са отпаднали основанията по чл. 24, 24а, 24б, 24в, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, чл. 24н, 24о, чл. 25, ал. 1, т. 6, 7, 8, 13, 16 и 17, чл. 25в, 25г, 33а, 33г, 33к и 33л, 33п и 33т, както и когато вложението, за което чужденецът е получил постоянно пребиваване, бъде прекратено или прехвърлено на друго лице преди изтичането на определения от закона срок, независимо от основанията за прекратяването или прехвърлянето. В случая правото на пребиваване е разрешено на основание чл. 24в, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, което основание е отпаднало към датата на издаване на заповедта. Въпреки дадените указания за доказателствената тежест в процеса, жалбоподателят не представи доказателства, че е със статут на обучаващ се в редовна форма на обучение във висше учебно заведение. Още в хода на административното производство, потвърдено и в съдебното производство е установено, че със Заповед №357/07.02.2020г. на ректора на Технически университет - С. М. О. О. е отстранен от редовна форма на обучение и е загубил студентски права към дата 16.07.2020г. За учебната година 2020/2021г. не е възстановил студентските си права. Правото му на пребиваване в страната е разрешено във връзка с обучението му като студент в редовна форма на обучение във

висше учебно заведение. Това основание е отпаднало. Правилно обосновано и законосъобразно е отнето правото на пребиваване на чужденеца, при наличие на изискуемите предпоставки по чл. 40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ във връзка с чл. 24в, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

По изложените съображения жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на правния спор и във връзка със своевременно направеното искане за присъждане на разноски, на ответника, на основание чл.143, ал. 4 от АПК се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева, определен в Наредба за заплащане на правната помощ.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК и чл. 143, ал. 4 от АПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. О. О., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Федерална Република Н., [дата на раждане] , чрез адв.П. И. К., САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 1 срещу Заповед УРИ 5392 ПАМ – 159/30.03.2020г. на началник отдел „Миграция“ СДВР за налагане на принудителна административна мярка „отнемане на правото на продължително пребиваване в Република България“ като неоснователна.

ОСЪЖДА М. О. О., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Федерална Република Н., [дата на раждане] да заплати на столична дирекция на вътрешните работи с адрес [населено място], [улица] юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

СЪДИЯ: